

vidste nu, at Alt var forbi. Jytte var atter Tusinde Mile borte — var flygtet for sig selv ind i Musikens Elverland, hvorfra hun ikke lod sig kalde tilbage.

Jytte rejste sig fra Klaveret, da Moderen kom ind. Hun blev staaende med Knæet paa Stolesædet og saae spændt paa hende.

»Har du været nede i Byen?«

»Ja, jeg havde et Par Ærinder at besørge,« svarede Fru Bertha med Ryggen til hende og lagde sit Overtøj. »Torben Dihmer har forresten været her.«

»Jeg kunde høre det.«

Fru Bertha gik lidt omkring og ordnede i Stuen uden at sige noget. Jyttes Øjne fulgte hende overalt. Hun havde igen sat sig ned og klemte Hænderne om Stoleryggen.

»Har du saa sagt ham det?« kom det endelig spagt.

»Hør, Jytte,« sagde Moderen henne fra Sofaen, hvor hun tilsidst var sunket ned. »Synes du ikke, vi nu skulde snakke lidt roligt og fornuftigt sammen om det, som du talte til mig om i Nat?«

»Saa har du ingenting sagt!«

»Nej. For jeg kan og vil ikke tro, at det kan være sandt. Det er bare Noget, du har prøvet at bilde dig selv ind. Du kan umuligt for Alvor holde af denne v. Auen?«